

ryddet hurtigst muligt, vil der tillige kræves langt større Pengeofre af det offentlige, end rimeligt er. Hvis man ikke vil foretage sig noget alvorligt, maatte man næsten hellere lade Sygdommen rase ud i dette Øjeblik, hvor den optræder meget mildt og derfor vil forårsage det mindste Tab.

De foreslaaede Bødestraffe for Overtrædelse af denne Lov synes mig ikke for høje. Det er nødvendigt, hvis man skal naa et Resultat gennem Lovgivningen, at man ikke nøjes med en Masse Henstillinger og Forklaringer, som Folk overser og til Slut slet ikke bryder sig om. Der maa noget mere haandgribeligt og fast til for at kunne statuere afskrækkende Eksempler.

I Bemærkningerne til Lovforslaget er omtalt et Tilfælde paa Fyn, hvor man har undladt at anmelde Sygdommen rettidig, saaledes at den har forårsaget en ganske kolossal Ulykke, idet Smitten spredtes over hele Fyn. Jeg maa maaske i denne Forbindelse have Lov til at nævne et Tilfælde, som jeg selv har haft med at gøre. For en halv Snes Aar siden havde min Nabo haft Sygdommen i ca. 14 Dage og anmeldte den først, da han mente, to af Dyrene var ved at dø — det var altsaa ikke paa Grund af, at der var langt til Dyrslægen. Han kom til mig og sagde, om jeg ikke vilde komme hen og se paa hans Dyr, der var to af dem, som var meget syge. Jeg gik straks derhen, og det viste sig, at det var Mund- og Klovesyge. Den Sygdom er ikke ganske ny, hvor mange Dage har Dyrene haft den? spurgte jeg. Han opgav selv 14 Dage. Efter denne Oplysning blev jeg naturligvis mere nysgerrig efter at faa at vide, hvorledes han havde forholdt sig i disse 14 Dage. Han sagde, at han havde kørt Ajle og Gødning ud, han havde altsaa spredt Smitstoffet ud over et stort Omraade. Han havde, sagde han, foretaget visse Forsigtighedsregler, han havde saaledes kogt Mælken, men kun den, han beholdt i sin egen Husholdning, hvormod han selvfølgelig ikke havde kogt den, der gik til Mejeriet. Endvidere havde han, da han vidste, at Dyrslæger var særlig begærlige efter at efterse Sække og lignende, sikret sig mod, at vi skulde beskæftige os med den Slags Ting, ved at han havde sendt ca. 30 Sække til to store Foderstofforretninger, der ligger i Haslev. Han blev meldt til Politiet, der gav ham en Bøde paa 35 Kr. Det var nu overordentlig elskværdigt af Politiet at se saa mildt paa Sagen, det kunde meget godt have sat Mulkten op til 200 Kr. Men Politiet var altsaa ikke tilstrækkelig in-

teresseret i at idømme Manden den højeste Mulkt, skønt han havde smittet hele Mejerikredsen. Allerede nogle faa Dage efter viste det første Tilfælde sig, og i Løbet af 8 Dage spredtes Sygdommen over hele mit Distrikt, der laa under denne Mejerikreds. Smitten bredte sig utvivlsomt igennem Mejeriet, der kunde ikke paavises andre Smitteklædere.

Der er en Tendens til at skjule denne Sygdom, en Tendens, hvorved der kan forårsages store Ulykker, og hvis man ikke gennemfører virkelig effektive Straffe for at paaføre andre Menneskers Besætninger Sygdomme af denne Art, synes jeg, man lige saa godt kan ophæve alle gældende Lovforanstaltninger og Restriktioner. Det nødvendige er, at Sygdommen bliver anmeldt saa hurtigt som muligt. Det er naturligvis et grelt Eksempel, jeg har anført, men jeg mener, at en Masse Ejere af saadanne angrebne Besætninger har gjort sig skyldige i Overtrædelser snart paa een, snart paa en anden Maade. Gang paa Gang finder man, at det, der er foretaget, er forkert. Folk siger, at de vidste det nok, men det betød dog ikke saa forfærdelig meget. Naar Bøden er forhøjet til fra 200 til 10 000 Kr., synes jeg, at denne Bødestraf er ganske berettiget, idet den paagældende kan forvolde Skade, der er langt større end selv et Bødebeløb paa 10 000 Kr. Det vil dog virke som en Trusel mod den paagældende, at han kan komme til at betale saa kolossale Bøder, som der her er Tale om.

Jeg har to Gange i min Praksis — det er ikke almindeligt — anmeldt mine Kunder, fordi jeg syntes, de gik alt for langt ud over de givne Regler; lod man det passere, vilde det være umuligt at faa andre Mennesker til at følge disse Regler. At anmelde sine Kunder er jo ikke noget, man gerne gør; det betaler sig ikke særlig godt, men disse Tilfælde var saa graverende, at jeg maatte gøre det. Der kunde maaske være Grund til at gøre det hyppigere, end jeg har gjort det. Man ser jo, at ret graverende Tilfælde forekommer. Jeg vil ikke mistænke mine Kolleger for noget, det er jo ikke saa let for en Dyrslæge at faa sine Kunder til at være disse Regler strengt efterrettelige, de skal i alt Fald være i Besiddelse af god Villie og se noget større paa Forholdene, end man kan vente, at de fleste Mennesker gør. Men derfor synes jeg ogsaa, at Lovforslaget er ualmindelig betimeligt.

Paa den anden Side kan man sige, at Sygdommen i Øjeblikket forløber saa let,